
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 4/7-8(31-32), 85-88

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRONIKA

1. WPLĄTY RAD ADWOKACKICH NA BUDOWĘ SZKOŁ TYSIĄCLECIA

W związku z pojawiającymi się w prasie wzmiankami o rzekomo niedostatecznych świadczeniach ze strony adwokatury na budowę szkół dla uczczenia 1000-lecia Państwa Polskiego, Naczelna Rada Adwokacka podaje do wiadomości, że ogólna suma wpłat na cel powyższy w okresie do dnia 1 kwietnia 1960 r. wyniosła 1 414 917 zł 27 gr.

Wpłaty dokonane przez poszczególne rady adwokackie przedstawiają się, jak następuje:

1.	Rada Adwokacka w Białymstoku	—	44 420,12	zł
2.	„ „ „ Bydgoszczy	—	89 602,33	„
3.	„ „ „ Gdańsku	—	49 862,11	„
4.	„ „ „ Katowicach	—	181 616,27	„
5.	„ „ „ Kielcach	—	72 272,36	„
6.	„ „ „ Koszalinie	—	45 621,—	„
7.	„ „ „ Krakowie	—	140 446,57	„
8.	„ „ „ Lublinie	—	85 106,34	„
9.	„ „ „ Łodzi	—	150 000,—	„
10.	„ „ „ Olsztynie	—	23 865,77	„
11.	„ „ „ Opolu	—	41 274,60	„
12.	„ „ „ Poznaniu	—	66 245,98	„
13.	„ „ „ Rzeszowie	—	46 334,—	„
14.	„ „ „ Szczecinie	—	53 570,15	„
15.	„ „ „ Warszawie	—	189 707,67	„
16.	„ „ we Wrocławiu	—	120 000,—	zł
17.	„ „ w Zielonej Górze	—	14 972,—	„

2. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba katowicka

1. Rada Adwokacka w Katowicach wprowadziła od 1 kwietnia 1960 r. obowiązek częściowego pokrywania kosztów utrzymania aplikantów adwokackich przez ich patronów korzystających z pomocy aplikantów. W związku z tym niektórzy adwokaci zrezygnowali z prawa patronatu, aby uniknąć w ten sposób częściowego pokrywania kosztów wynagradzania aplikanta.

2. Izba Adwokacka w Katowicach jest właścicielką willi wypoczynkowej w Jaworzcu-Jasienicy. Korzystanie z tej willi natrafiało dotychczas na duże trudności, gdyż część personelu dawnego prewentorium nie chciała opuścić willi. Dopiero

w dniu 25.V.1960 r. Sąd Powiatowy w Bielsku-Białej wydał wyrok eksmisyjny, który niewątpliwie przyspieszy objęcie w posiadanie całej willi i umożliwi przeznaczenie jej na cele wypoczynkowe dla adwokatów i ich rodzin.

Izba warszawska

1. Walne Zgromadzenie. W dniu 3 kwietnia 1960 r. odbyło się w Warszawie Walne Zgromadzenie Warszawskiej Izby Adwokackiej. Na zebranie przybyli: Wiceminister Sprawiedliwości K. Zawadzki, Prezes Sądu Wojewódzkiego dla m. st. Warszawy, Prezes Sądu Wojewódzkiego dla województwa warszawskiego, przedstawiciele ZPP i NRA.

Zebranie otworzył dziekan Garlicki, po czym zebrani dokonali wyboru przewodniczącego zebrania w osobie adw. E. Ernsta.

Sprawozdanie z prac Rady złożył sekretarz adw. N. Sawicki (ogólne) oraz adw. W. Dąbrowski (finansowe). Adwokat M. Sokołowski przedstawił działalność Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Warszawie za okres od 1957 r. do 1960 r.

Na wniosek adw. Szulborskiego zebrani jednogłośnie uchwalili wysłać list otwarty do rad adwokackich tych krajów, które przeżyły okupację niemiecką. Treść listu jest następująca:

„Stosunki między narodami weszły w okres decydujący o losach całej ludzkości. Doświadczenia narodów wyniesione z ostatniej wojny były szczególnie tragiczne, gdyż prawo w tym okresie znalazło się w służbie zbrodni. Znamiennym przykładem był fakt, że okupacyjnym wielkorządcą w Polsce był Hans Frank, prawnik, twórca praw norymberskich, który z wyroku ludzkości skończył swoją karierę na szubienicy. Ten oto wielkorządca pozbawił życia około 5 milionów bezbronnej ludności polskiej, w tym — 800 adwokatów Warszawskiej Izby Adwokackiej. Dla psychiki adwokatury, ukształtowanej na wzniosłej zasadzie *ius est ars boni et aequi*, zjawisko powyższe w swej potworności jest bez precedensu. W tak doniosłym momencie nie może zabraknąć również głosu adwokatury, która z tytułu swego zawodu powołana jest przede wszystkim do obrony prawa. Z niewypowiedzianym niepokojem o losy całego świata śledzimy odradzające się siły agresji złamanej w II wojnie światowej, znów występującej na arenę publiczną, czego dowodem są ostatnie wypadki w NRF. My, adwokaci Izby warszawskiej, apelujemy do Was, Drodzy Koledzy, o współudział w wysiłkach utrwalenia pokoju i uratowania ludzkości od zagłady nuklearnej. Nie istnieją bowiem żadne problemy, których nie dałoby się rozwiązać w ramach pokojowego współżycia. Wbrew starorzymskiej imperialistycznej zasadzie: *si vis pacem — para bullum*, niechaj naszym hasłem będzie: *si vis pacem — para pacem!* O pokojowe współistnienie walczmy, Drodzy Koledzy, i z takim apelem do Was się zwracamy”.

W dyskusji nad sprawozdaniem Rady Adwokackiej zabrał głos Wiceminister Sprawiedliwości K. Zawadzki. Mówiąc o pozycji adwokatury w społeczeństwie, mówca podkreślił, że pozycja ta jest uzależniona od postawy moralnej i politycznej ogółu adwokatów. Jeśli chodzi o pracę zespołów, to należy stwierdzić, że sama adwokatura, pomimo istniejących nieraz błędów w pracy zespołów, uznała tę for-

mę za wyższą od indywidualnej. Niemało zespołów potrafiło wyrobić formy kolektywnej współpracy. W wielu jednak wypadkach praca zespołowa jest fikcją. Podkreślając słuszność szukania nowych form pracy przez samą advokaturę, mówca oświadczył, że nowe projekty zgłoszone w tej mierze na Zjeździe Adwokatury zasługują na szczególną uwagę. Przy poszukiwaniu nowych form pracy zespołowej nie można dopuścić do przekreślenia dorobku dotychczasowych zespołów i ich rozbitcia.

Zagadnienie prawnego uregulowania zawodu radcy prawnego jest obecnie w stadium uzgadniania międzyresortowego. W sprawie tej należy pamiętać o tym, żeby interesy gospodarki uspołecznionej były należycie chronione.

Mówiąc o postępowych tradycjach Izby Warszawskiej, Minister Zawadzki zwrócił jednocześnie uwagę na to, że w advokaturze zdarzają się jednostki, których postępowanie podrywa zaufanie społeczeństwa do całej advokatury. Należy więc uczynić wszystko, by podnieść poziom advokatury. Dobrze się stało, że Zjazd Adwokatury omawiał sprawy etyki adwokackiej. Wydaje się pożyteczną rzeczą opracowanie kodeksu etyki adwokackiej.

Następnie Minister omawiał pracę wojewódzkich komisji dyscyplinarnych stwierdzając, że praca komisji z wyboru jest na ogół dobra.

Ministerstwo stara się o to, aby samorząd adwokacki spełniał w rzeczywistości swoje funkcje, jak również stara się ograniczać swoją ingerencję tylko do wypadków, gdy zostaje naruszony interes publiczny.

Mówca podkreśla także, że szkolenie aplikantów jest coraz lepsze. Najlepszym sprawdzianem tego są wyniki osiągane na egzaminach adwokackich.

Na zakończenie mówca stwierdził, że Ministerstwu zależy na tym, aby adwokatura jak najlepiej spełniała swoje zadania w Polsce Ludowej i tego właśnie przede wszystkim jej życzy.

Przewodniczący zebrania podziękował Ministrowi za jego przemówienie nacechowane troską o dobro advokatury i przepojone duchem koleżeńskości.

Na zakończenie zebrania dokonano wyboru członków do Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej. Następujący koledzy wybrani zostali na członków tej Komisji: Waław Klein, Waław Fijałkowski, Bronisław Winnicki, Władysław Sieroszewski, Ludwik Kołakowski, Włodzimierz Goetel, Mieczysław Drozdowicz, Juliusz Kloss, Marian Kalicki, Tadeusz Kobyliński, Jerzy Majewski, Zdzisław Pluta, Henryk Jarmusiewicz, Adam Bień, Witold Heintze, Jerzy Mączewski, Bożena Jabłońska, Zygfryd Powalowski, Ryszard Rzewski, Alojzy Reder, Marian Sokołowski, Mieczysław Romanik i Okław Pietruski.

Na zastępców wybrani zostali następujący koledzy: Aleksander Wawrzyniak, Witold Wolnik, Jerzy Egiersz Dorf, Regina Matysiakowa i Stefan Kazimierz Askanas.

2. **Egzamin adwokacki.** W dniach 14, 15 i 22 marca 1960 r. odbył się w Warszawie egzamin adwokacki, do którego przystąpiło 9 aplikantów adwokackich i 3 osoby dopuszczone przez Ministra Sprawiedliwości. Wszyscy zdający złożyli egzamin z wynikiem pomyślnym, w tym trzy osoby zdały z oceną bardzo dobrą.

3. **Rozliczenia dewizowe.** W miesiącu styczniu 1960 r. Rada Adwokacka w Warszawie uchwaliła instrukcję w sprawie rozliczeń za prowadzenie

spraw cudzoziemców dewizowych. W uzupełnieniu powyższej instrukcji Rada Adwokacka opublikowała następujące wyjaśnienie:

Przepisy dewizowe zabraniają zawierania z cudzoziemcami dewizowymi umów zlecenia bez zezwolenia dewizowego. Minister Finansów zezwoleniem generalnym zawartym w zarządzeniu z dnia 25 września 1954 r. (Monitor Polski Nr 101, poz. 1275) zezwolił na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi w stosunkach z zagranicą umów zlecenia, w których dający zlecenie jest cudzoziemiec dewizowy, oraz na wykonanie tych umów pod warunkami określonymi w tym zarządzeniu. Jednym z warunków dającym prawo do korzystania z tego zezwolenia jest obowiązek zgłoszenia radzie adwokackiej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania zgłaszającego, faktu zawarcia takiej umowy, wygaśnięcia zlecenia oraz danych dotyczących realizacji należnego adwokatowi wynagrodzenia.

W razie prowadzenia takich spraw przez adwokatów członków zespołów adwokackich, według wykładni Ministra Finansów z dnia 19.II.1960 r. osobami odpowiedzialnymi za dopełnienie obowiązku zawiadomienia rady adwokackiej, jak również spełnienia innych warunków są kierownicy zespołów. W wykonaniu powyższego kierownicy zespołów obowiązani są podpisywać łącznie z adwokatem prowadzącym sprawę zgłoszenie do Rady Adwokackiej. Dopełnienie tych wymagań pozwala na zużycie części honorarium adwokackiego w eksporcie wewnętrznym, a to zgodnie z § 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie częścią zagranicznych środków płatniczych uzyskiwanych przez osoby fizyczne za niektóre prace wykonywane w obrocie z zagranicą (Monitor Polski Nr 59, poz. 402).

Izba wrocławska

Na odbytym w dniu 26 marca 1960 r. Walnym Zgromadzeniu Izby Wrocławskiej wybrany został — wobec upływu kadencji — nowy skład Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów we Wrocławiu.

Na członków tej Komisji wybrani zostali adw.: Jan Anastasiu, Jan Chmielnikowski, Napoleon Cwojdziniński, Franciszek Cwikowski, Jan Erlich, Kazimierz Głowacki, Henryk Kazimierski, Andrzej Kiszka, Jerzy Kopera, Jan Nadolski i Bronisław Olechnowicz.

Na zastępców członków tejże Komisji wybrani adw.: Tadeusz Romer, Jan Dąbek i Edward Strumpf.